

2/1/20

Poslovni broj: 1 UsI-1060/2019-17

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Upravni sud u Rijeci, po sutkinji Vesni Perić, uz sudjelovanje zapisničarke Marlene Štimac, u upravnom sporu tužitelja 1. Ćuf d.o.o. u stečaju, Zagreb, Francesca Tenchinija 2/A i 2. Gasfin S.A., Strassen, Route d'Arlon 45, Luxembourg, oba zastupani po opunomoćeniku Marku Zagorcu, odvjetniku u Rijeci, Ante Starčevića 5, protiv tuženika Ministarstva pravosuđa Republike Hrvatske, Uprave za građansko, trgovačko i upravno pravo, Zagreb, Ulica grada Vukovara 49, uz sudjelovanje zainteresirane osobe LNG Hrvatska d.o.o., Zagreb, Radnička cesta 80, kojeg zastupa opunomoćenik mr. sc. Davorin Cmrečki, odvjetnik u Zagrebu, Petrinjska ulica 45/IV i opunomoćenik Toni Caratan, zaposlenik zainteresirane osobe, radi stupanja u posjed, 11. prosinca 2019.,

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev kojim tužitelji traže poništenje rješenja tuženika Ministarstva pravosuđa Republike Hrvatske, Uprave za građansko, trgovačko i upravno pravo, KLASA: UP/I-943-06/19-01/112, URBROJ: 514-05-02-01-02/17-19-04 od 25. srpnja 2019.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova ovoga spora.

III. Nalaže se tužiteljima da nadoknade zainteresiranoj osobi troškove ovog upravnog spora u iznosu od 12.500,00 kn (slovima: dvanaest tisuća i petsto kuna) u roku od 60 dana od dana dostave pravomoćne odluke o troškovima ovoga upravnog spora.

Obrazloženje

Osporavanim rješenjem tuženika KLASA: UP/I-943-06/19-01/112, URBROJ: 514-05-02-01-02/17-19-04 od 25. srpnja 2019. dopušteno je zainteresiranoj osobi da, u ime i za račun Republike Hrvatske, stupi u posjed k.č. 14027 k.o. Omišalj u tijeku postupka (nepotpunog) izvlaštenja za tu česticu kako je to поближе opisano u izreci tog rješenja.

Tužitelji su u cilju osporavanja zakonitosti navedenog rješenja tuženika pravodobno podnijeli tužbu ovom Sudu. Tužitelji u tužbi i u tijeku ovog spora navode, u bitnome, prije svega da je prvotuzitelj Ćuf d.o.o. u stečaju vlasnik, a drugotuzitelj Gasfin S.A. založni vjerovnik navedene nekretnine koja se izvlašćuje i da je drugotuzitelj Gasfin S.A. na raspravi održanoj u upravnom postupku predložio da mu se kao hipotekarnom vjerovniku prizna svojstvo zainteresirane stranke u ovom upravnom postupku i da se o tome donese rješenje, ali da je tuženik o tom njegovom prijedlogu propustio odlučiti. Smatraju da drugotuzitelj Gasfin

S.A. kao hipotekarni vjerovnik ima pravni interes sudjelovati u ovom postupku kao zainteresirana stranka na temelju čl. 4. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj 47/09, dalje: ZUP). Nadalje, prvotuzitelj Čuf d.o.o. u stečaju navodi da se prijedlog za stupanje u posjed nekretnine koja se izvlašćuje može podnijeti u tijeku postupka izvlaštenja, a da postupak izvlaštenja u konkretnom slučaju nije u tijeku jer da nije podnesen uredan zahtjev za izvlaštenje. Pojašnjava da mu nije dostavljen prijedlog za izvlaštenje, a niti prijedlog za stupanje u posjed, pa da mu na taj način nije omogućeno da se očituje o činjenicama i pravnim pitanjima koja su važna za rješenje ove upravne stvari. Nadalje, navodi da je na raspravi održanoj u upravnom postupku zatražio da mu se dodjeli razuman rok za očitovanje na sve činjenice i okolnosti budući da mu prethodno nije dostavljen prijedlog za izvlaštenje niti prijedlog za stupanje u posjed, ali da je tuženik na raspravi odbio taj njegov prijedlog bez ikakvog obrazloženja. Navodi da mu je bilo omogućeno da se očituje da bi tada dokazao da prijedlog za izvlaštenje nije uredno podnesen. S time u vezi pojašnjava kako se prijedlog za stupanje u posjed može podnijeti jedino ako je postupak izvlaštenje u tijeku, jer da to proizlazi iz odredbe čl. 41. Zakona o izvlaštenju i određivanju naknade („Narodne novine“, broj 74/14 i 69/17, dalje: ZION). Navodi kako ZION ne propisuje kada se ima smatrati da je postupak izvlaštenja pokrenut, ali da tu pravnu prazninu upotpunjuje ZUP koji u čl. 40. propisuje da se postupak koji se pokreće na zahtjev stranke ima smatrati pokrenutim u trenutku predaje urednog zahtjeva stranke javnopravnom tijelu. Dodaje da je naglasak na riječi „uredan“ zahtjev, a u konkretnom slučaju da prijedlog za izvlaštenje nije uredan iz razloga jer je podnesen od neovlaštene osobe i iz razloga što uz prijedlog nije priložena pravomoćna lokacijska dozvola koja je kao nužan uvjet propisana čl. 29. ZION. U odnosu na neovlaštenu osobu navodi kako smatra da je prijedlog za izvlaštenje i stupanje u posjed sukladno čl. 11. Zakona o terminalu za ukapljeni prirodni plin („Narodne novine“, broj 57/18, dalje: Zakon o terminalu za UPP) u svezi s čl. 41. ZION trebao biti podnesen od strane Republike Hrvatske zastupane po društvu LNG Hrvatska d.o.o., a prijedlog da je podnesen od strane LNG Hrvatska d.o.o. te da se u istome ne navodi da bi društvo LNG Hrvatska d.o.o. postupalo u ime i za račun Republike Hrvatske. Smatra da prijedlog za izvlaštenje i prijedlog za stupanje u posjed može podnijeti LNG Hrvatska d.o.o. isključivo u ime i za račun Republike Hrvatske, a da LNG Hrvatska d.o.o. može postupati samo u svojstvu zakonskog zastupnika Republike Hrvatske, a ne u svoje ime. Smatra da je stoga prijedlog za izvlaštenje i za stupanje u posjed podnesen od strane neovlaštene osobe i da je prijedlog trebalo odbaciti. Navodi da je tuženik samoinicijativno izmijenio prijedlog za stupanje u posjed na način da je u osporavanom rješenju dodao da se trgovačkom društvu LNG Hrvatska d.o.o. „u ime i za račun Republike Hrvatske“ dopušta stupanje u posjed predmetne nekretnine, te smatra da je na taj način tuženik izmijenio osobu podnositelja prijedloga bez da je to tražio sam podnositelj, a jedino stranka može sama izmijeniti svoj zahtjev. Smatra da je tuženik trebao pozvati podnositelja zahtjeva da otkloni taj nedostatak. Nadalje, navodi kako uz prijedlog za izvlaštenje nije dostavljena pravomoćna lokacijska dozvola obzirom da je protiv I. izmjene i dopune lokacijske dozvole od 26. listopada 2018. pokrenut upravni spor kod ovog Suda pod poslovnim brojem 1UsI-1658/2018 koji je u žalbenom postupku pred Visokim upravnim sudom Republike Hrvatske pa stoga predlaže da se izvrši uvid u taj spis. Dodaje da je lokacijska dozvola na koju se poziva tuženik izmijenjena i da više ne proizvodi pravne učinke u izmijenjenom dijelu, a taj izmijenjeni dio da je bitan jer je izvorna lokacijska dozvola predviđala kopneni terminal, dok se izmjenom i dopunom predviđa plutajući terminal. Nadalje, navodi da podnositelj uz prijedlog nije dostavio dokaz da je iznos iz procjemenog elaborata, koji je sačinjen u okviru postupka osiguranja dokaza o stanju i vrijednosti nekretnine, uplaćen na poseban račun tuženika te u svezi s time još obrazlaže kako postupak osiguranja dokaza iz čl. 25. ZION mora biti proveden pred nadležnim tijelom, a u konkretnom slučaju da je taj postupak proveden pred Uredom državne uprave, a ne pred Ministarstvom (tuženikom). Smatra da s obzirom da se radi izgradnji građevine koja je strateški interes za Republiku Hrvatsku to da je

postupak izvlaštenja, u koji je uključen i postupak osiguranja dokaza, trebao biti sukladno čl. 16. st. 2. ZION proveden pred tuženikom, a ne pred Uredom državne uprave. Navodi da to proizlazi iz glave V. ZION koja nosi naziv „Postupak izvlaštenja“, a osiguranje dokaza da je uređeno u toj glavi. Smatra da stoga nema dvojbe da je za postupak osiguranja dokaza u konkretnom slučaju bio nadležan tuženik. Navodi da obzirom da je postupak osiguranja dokaza proveden pred nenadležnim tijelom to da i elaborate koji su sačinjeni u okviru tog postupka ne treba uzeti u obzir, a niti se stoga može smatrati da je podnositelj prijedloga postupio u skladu s čl. 41. st. 3. ZION odnosno da je dostavio dokaz da je potreban iznos iz procjemenog elaborata uplaćen na poseban račun tuženika. Pored toga, navodi da drugotužitelju Gasfin S.A. kao založnom vjerovniku nije omogućeno sudjelovanje u postupku osiguranja dokaza kao stranci, te da je ovosudnom presudom poslovni broj 1UsI-894/2018 poništeno rješenje tuženika kojim je odbijen zahtjev drugotužitelja Gasfin S.A. da mu se prizna status stranke u postupku osiguranja dokaza te da je tom presudom navedenom društvu priznat status stranke. Predlaže da se izvrši uvid u navedeni spis. Stoga smatra da i iz tog razloga elaborat koji je sačinjen u postupku osiguranja dokaza nije valjano sačinjen, jer cijeli postupak osiguranja dokaza nije zakonito proveden. Zaključno još ističe kako je odredbom čl. 59. st. 4. ZUP propisano da se o osiguranju dokaza donosi rješenje, a da u konkretnom slučaju nije doneseno nikakvo rješenje i da je stoga postupak osiguranja dokaza još uvijek u tijeku. Stoga da je evidentno da uz prijedlog za izvlaštenje nisu mogli biti podneseni niti procjembeni elaborat, a niti dokaz da korisnik izvlaštenja raspolaže potrebnim sredstvima za davanje naknade za izvlaštenu nekretninu (jer ne postoji rješenje o osiguranju dokaza pa da se ne zna kolika bi se naknada morala isplatiti vlasniku za izvlaštenu nekretninu). Slijedom navedenog, smatra da ne postoje zakonske pretpostave za pokretanje postupka izvlaštenja i da je trebalo odbaciti zahtjev za izvlaštenje te da s obzirom da se postupak stupanja u posjed može pokrenuti samo u tijeku postupka izvlaštenja, to smatra da bi se u ovom sporu kao prethodno trebalo utvrditi da li postoje uvjeti za odbacivanje zahtjeva za izvlaštenje zbog navedenih razloga, jer da to predstavlja prethodno pitanje u ovoj upravnoj stvari. Slijedom iznijetoga, tužitelji u tužbenom zahtjevu predlažu da Sud poništi osporavano rješenje tuženika.

Tuženik je u odgovoru na tužbu ostao kod navoda iznijetih u obrazloženju osporavanoga rješenja te je predložio da Sud odbije tužbeni zahtjev tužitelja.

Zainteresirana osoba se je u svom odgovoru na tužbu i u tijeku ovog spora opširno očitovala na navode tužitelja. Smatra da je osporavano rješenje tuženika zakonito te predlaže da Sud odbije tužbeni zahtjev tužitelja.

U tijeku spora održana je rasprava na ročištima dana 15. studenoga 2019. i 6. prosinca 2019. kako bi se sukladno odredbi čl. 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj 20/10, 143/12, 152/14, 94/16 i 29/17, dalje: ZUS) omogućilo strankama u sporu da usmeno obrazlože svoje navode iz tužbe i odgovora na tužbu. Na raspravu je pristupio opunomoćenik tužitelja i opunomoćenici zainteresirane osobe, dok na istu nije pristupio nitko za tuženika koji je uredno pozvan. Rasprava je na temelju odredbe čl. 37. st. 3. ZUS u svezi s čl. 39. st. 2. ZUS održana u odsutnosti uredno pozvanog tuženika.

Sud je izveo dokaze uvidom u dokumentaciju koja se nalazi u spisu ovoga spora te u spisu predmeta upravnog postupka koji je prethodio ovom sporu.

Sud je odbio u sporu izvršiti uvid u ovosudni predmet poslovni broj 1 UsI-894/18, koji dokaz je predložen u tužbi, iz razloga što je nesporno da je tom predmetu donesena presuda kojom je drugotužitelju Gasfin S.A. priznat status stranke u postupku osiguranja dokaza (koji

se vodi pred Uredom državne uprave u Primorsko-goranskoj županiji, Službi za imovinsko-pravne poslove, Ispostavi Krk, pod oznakom KLASA: UP/I-944-07/17-01/22) kao i da ta presuda još nije postala pravomoćna. Stoga radi utvrđenja tih činjenica nije bilo potrebno vršiti uvid u taj predmet.

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja, Sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja neosnovan.

Čl. 30. st. 1. ZUP propisano je da se u postupku stranci mora omogućiti izjašnjavanje o svim činjenicama, okolnostima i pravnim pitanjima važnim za rješavanje upravne stvari. U st. 2. istog članka propisano je da se bez prethodnog izjašnjavanja stranke postupak može provesti samo ako se usvaja zahtjev stranke ili ako odluka u postupku nema negativan učinak na pravne interese stranke ili kad je tako propisano zakonom.

Čl. 52. st. 1. ZUP propisano je da stranka ima pravo sudjelovati u ispitnom postupku sve do donošenja odluke o upravnoj stvari, davati izjave i objašnjenja, iznositi činjenice i okolnosti koje su bitne za rješavanje upravne stvari te pobijati točnost navoda koji se ne slažu s njezinim navodima. St. 2. istog članka propisano je da je službena osoba dužna omogućiti stranci izjašnjavanje o svim okolnostima i činjenicama koje su iznesene u ispitnom postupku, o prijedlozima za izvođenje dokaza i podnesenim dokazima, sudjelovanje u izvođenju dokaza i postavljanje pitanja drugim strankama, svjedocima i vještacima preko službene osobe, a uz dopuštenje službene osobe i neposredno, kao i upoznavanje s rezultatom izvođenja dokaza i izjašnjavanje o tim rezultatima.

Čl. 100. st. 3. ZUP propisano je da ako prema okolnostima slučaja prije okončanja postupka treba donijeti rješenje kojim se privremeno uređuju sporna pitanja ili odnosi, rješenje će se donijeti na temelju činjenica poznatih u vrijeme njegova donošenja. To rješenje mora biti označeno kao privremeno (privremeno rješenje). Privremeno rješenje ukinut će se rješenjem kojim se rješava o upravnoj stvari. U st. 4. istog članka propisano je da se djelomično, dopunsko i privremeno rješenje u pogledu pravnih lijekova i izvršenja smatraju samostalnim rješenjem.

Čl. 41. st. 1. ZION propisuje da korisnik izvlaštenja koji dokaže postojanje pravnog i opravdanog interesa odnosno vjerojatnost nastupa znatne štete može, u tijeku postupka izvlaštenja, podnijeti zahtjev za stupanje u posjed nekretnine za koju je podnesen prijedlog za izvlaštenje. U st. 2. istog članka propisano je da se zahtjev podnosi Ministarstvu odnosno nadležnom tijelu koje vodi postupak izvlaštenja. U st. 3. istog članka propisano je da uz zahtjev korisnik izvlaštenja mora dostaviti dokaz da je vlasniku odnosno prijašnjem vlasniku nekretnine isplaćena sporazumno utvrđena naknada ili naknada u visini utvrđenoj procjembenim elaboratom iz čl. 25. st. 2. tog Zakona odnosno da je taj iznos naknade uplaćen na poseban račun koji će Ministarstvo odnosno nadležno tijelo, na zahtjev korisnika izvlaštenja, otvoriti kod Ministarstva odnosno nadležnog tijela koje vodi postupak. U st. 4. istog članka propisano je da će Ministarstvo odnosno nadležno tijelo odlučiti o zahtjevu iz st. 1. tog članka bez odgode, a najkasnije u roku od 15 dana od dana zaprimanja urednog zahtjeva. U st. 7. istog članka propisano je da iznimno, korisnik izvlaštenja ne mora dokazivati postojanje pretpostavki iz st. 1. tog članka ako se radi o izgradnji građevine ili izvođenju radova javne infrastrukture (kao što su javne ceste, željeznička infrastruktura te vodnogospodarska infrastruktura).

Čl. 43. st. 1. ZION propisuje da ako je korisnik izvlaštenja stupio u posjed izvlaštene nekretnine u tijeku postupka izvlaštenja, a prijedlog za izvlaštenje bude odbijen, vlasnik

nekretnine ima pravo na naknadu štete koju mu je korisnik izvlaštenja nanio stupanjem u posjed nekretnine.

Čl. 33. ZION propisano je da je Ministarstvo odnosno nadležno tijelo dužno u roku od osam dana od dana zaprimanja urednog prijedloga za izvlaštenje nadležnom sudu dostaviti prijedlog za zabilježbu postupka izvlaštenja u zemljišnim ili drugim javnim knjigama.

Čl. 27. st. 5. ZION propisano je da će Ministarstvo odnosno nadležno tijelo dostaviti korisniku izvlaštenja i vlasniku odnosno posjedniku nekretnine procjembeni elaborat iz čl. 25. st. 2. tog Zakona radi obavijesti.

U prvom redu valja reći da je iz spisa predmeta upravnog postupka razvidno da je drugotužitelj Gasfin S. A. zatražio, na raspravi koja je održana u upravnom postupku pred tuženikom povodom prijedloga za stupanje u posjed, da mu se prizna status zainteresirane stranke i da tuženik o tome donese rješenje, ali tuženik o tom prijedlogu nije odlučio posebnim rješenjem, već je donio osporavano rješenje koje je dostavio drugotužitelju Gasfin S. A.

Prema shvaćanju Suda, u postupku stupanja u posjed nekretnine koja se izvlašćuje hipotekarni vjerovnik nema svojstvo stranke, jer se odlukom o privremenom stupanju u posjed ne dira u njegova prava i interese. Dakle, tuženik je trebao odbiti navedeni zahtjev drugotužitelja Gasfin S.A., što je tuženik propustio učiniti. Stoga je drugotužitelj Gasfin S.A. bio ovlašten za podnošenje tužbe u ovom sporu pa slijedom toga Sud nije odbacio njegovu tužbu već je ispitao osnovanost njegovih navoda o statusu zainteresirane stranke u ovoj upravnoj stvari.

Nadalje, u odnosu na tvrdnje prvotuzitelja Ćuf d.o.o. u stečaju navodi se isto kao i povezanom predmetu poslovni broj 1 UsI-791/19 da je konkretnom upravnom postupku povrijeđeno pravo stranke na izjašnjavanje iz citiranog čl. 30. ZUP u svezi s čl. 52. ZUP, a to iz razloga što je iz spisa predmeta upravnog postupka razvidno da prvotuzitelju nije omogućeno da se adekvatno očituje na prijedlog za stupanje u posjed i na sve ostale činjenice za koje on smatra da su relevantne za donošenje odluke u predmetnoj upravnoj stvari. Naime, iz spisa predmeta upravnog postupka slijedi, kako to pravilno ukazuje prvotuzitelj, da je prvotuzitelj prvi puta saznao za predmetni prijedlog za stupanje u posjed na raspravi koja je održana u upravnom postupku pred tuženikom povodom tog prijedloga te da je prvotuzitelj na toj raspravi zatražio dodatni rok za očitovanje, ali je taj njegov prijedlog odbijen. Time je onemogućeno prvotuzitelju da se adekvatno očituje na navedeni prijedlog za stupanje u posjed te da po potrebi izvrši uvid u spis osnovnog postupka izvlaštenja, ukoliko je to smatrao relevantnim.

Međutim, taj propust je Sud otklonio u ovom sporu na način da je omogućio prvotuzitelju uvid u svu relevantnu dokumentaciju (prijedlog za stupanje u posjed i prijedlog za izvlaštenje) te je dao prvotuzitelju dodatni rok da se očituje na tu dokumentaciju, nakon čega je Sud ispitao osnovanost navoda prvotuzitelja da u konkretnom slučaju ne postoje uvjeti za stupanje u posjed.

U svezi tih navoda prvotuzitelja valja reći da je sporno je li za stupanje u posjed potrebno da je postupak izvlaštenja u tijeku ili je dovoljno da je zahtjev za izvlaštenje podnesen, odnosno da li se u postupku stupanja u posjed treba kao prethodno pitanje ispitivati je li zahtjev za izvlaštenje uredan.

Citirani čl. 41. ZION predstavlja iznimku od općeg pravila iz prethodnog čl. 40. ZION po kojem korisnik izvlaštenja stječe pravo na posjed izvlaštene nekretnine danom pravomoćnosti rješenja o izvlaštenju i znači da korisnik izvlaštenja može i prije pravomoćnog okončanja postupka izvlaštenja stupiti u posjed nekretnine koja još nije izvlaštena.

Međutim, po stavu Suda za stupanje u posjed prije pravomoćnosti rješenja o izvlaštenju jedino je odlučno da je za nekretninu za koju je se traži stupanje u posjed podnesen prijedlog za izvlaštenje od strane iste osobe koja je podnijela i prijedlog za stupanje u posjed i da u trenutku odlučivanja o prijedlogu za stupanje u posjed eventualno nije doneseno rješenje o odbijanju ili odbacivanju prijedloga za izvlaštenje, a u konkretnom slučaju nije sporno da takvo rješenje nije doneseno. Osim toga, u konkretnom slučaju prijedlog za izvlaštenje je dostavljen nadležnom sudu radi zabilježbe u zemljišnim knjigama sukladno citiranom čl. 33. ZION, jer to slijedi iz rješenja Zemljišnoknjižnog odjela Općinskog suda u Crikvenici, Stalne službe u Krku, poslovni broj Z-9598/19 od 9. kolovoza 2019. kojeg je zainteresirana osoba predala u spis na ročištu za raspravu održanom dana 15. studenoga 2019., a to znači da tijelo koje vodi postupak izvlaštenje smatra da je podneseni prijedlog za izvlaštenje uredan.

Dakle, prilikom odlučivanja o prijedlogu za stupanje u posjed se ne ispituje kao prethodno pitanje je li prijedlog za izvlaštenje uredan, već se to ispituje u postupku izvlaštenja. Na to ukazuje i citirana odredba čl. 43. st. 1. ZION koja propisuje što se događa ako prijedlog za izvlaštenje bude odbijen, a po stavu Suda isto se analogno odnosi i na situaciju ako prijedlog za izvlaštenje bude odbačen.

Naime, u slučaju da se u postupku stupanja u posjed dopusti da se kao prethodno pitanje ispituje je li prijedlog za izvlaštenje uredno podnesen, to bi moglo dovesti do situacije da se u okviru odlučivanja o stupanju u posjed o tom pitanju drugačije odluči od postupka izvlaštenja, što bi imalo za posljedicu da postupak izvlaštenja traje, a da korisnik izvlaštenja ne može stupiti u posjed nekretnine za koju se vodi postupak izvlaštenja, što nije svrha instituta stupanja u posjed. Stoga po stavu Suda stupanje u posjed predstavlja sporedni zahtjev o kojem se treba odlučivati unutar postupka izvlaštenja i koji slijedi pravnu sudbinu postupka izvlaštenja. Dakle, stupanje u posjed po svojoj prirodi ne može biti neovisno od izvlaštenja. Tome u prilog ide i činjenica da se u Konačnom prijedlogu Zakona o izmjenama i dopunama ZION („Narodne novine“, broj 69/17) navodi da se institut prijevremene predaje u posjed treba tretirati kao privremena mjera. Stoga je tuženik trebao o prijedlogu za stupanje u posjed odlučivati u okviru postupka nepotpunog izvlaštenja predmetne nekretnine ili je trebao sukladno čl. 44. ZUP spojiti te postupke (ukoliko je prijedlog za stupanje u posjed zaprimljen kao zaseban upravni postupak).

Međutim, neovisno od toga što predmetni zahtjev za stupanje u posjed nije spojen s osnovnim postupkom nepotpunog izvlaštenja predmetne nekretnine, u konkretnom slučaju nesporno je da je prijedlog za nepotpuno izvlaštenje predmetne nekretnine podnesen i da taj prijedlog nije odbačen ili odbijen do donošenja rješenja o stupanju u posjed, a pored toga u sporu je utvrđeno da je prijedlog za nepotpuno izvlaštenje predmetne nekretnine dostavljen nadležnom Sudu radi zabilježbe kako je već prethodno pojašnjeno.

Naime, sukladno citiranom čl. 100. st. 3. ZUP privremeno rješenje kojim se uređuje neki odnos, ovdje stupanje u posjed dok još nije pravomoćno okončan postupak izvlaštenja, donosi se na temelju činjenica koje su poznate u vrijeme njegova donošenja, a te činjenice su u konkretnom slučaju da je prijedlog za nepotpuno izvlaštenje podnesen i da nije doneseno rješenje o njegovom odbacivanju ili odbijanju, a ukoliko se takvo rješenje eventualno naknado

donese (nakon što se prvotužitelj očituje u osnovnom postupku nepotpunog izvlaštenja) to će imati za posljedicu postupanje sukladno citiranom čl. 43. st. 1. ZION.

U odnosu na navode prvotužitelja da prijedlog za nepotpuno izvlaštenje nije podnijela ovlaštena osoba i da uz prijedlog za nepotpuno izvlaštenje nije bila priložena pravomoćna lokacijska dozvola navodi se da je za ovaj postupak stupanja u posjed bitno da je u prijedlogu za nepotpuno izvlaštenje i u zahtjevu za stupanje u posjed navedena ista osoba i da se ti zahtjevi odnose na istu česticu (a što je u konkretnom slučaju ispunjeno), da je korisnik izvlaštenja dokazao postojanje pravnog i opravdanog interesa odnosno vjerojatnost nastupa znatne štete (a što je u konkretnom slučaju zainteresirana osoba dokazala na temelju odredaba Zakona o terminalu za UPP), te da je korisnik izvlaštenja dostavio dokaz da je vlasniku odnosno prijašnjem vlasniku nekretnine isplaćena naknada u visini utvrđenoj procjembenim elaboratom na poseban račun kod Ministarstva (a što je u konkretnom slučaju zainteresirana osoba također dokazala potvrdom koju je priložila uz zahtjev za stupanje u posjed). Svi ostali prigovori tiču se osnovnog postupka nepotpunog izvlaštenja te se ne mogu ispitivati prilikom odlučivanja o stupanju u posjed.

U odnosu na navode prvotužitelja da zainteresirana osoba ne može stupiti u posjed predmetne nekretnine iz razloga što da naknada koja je utvrđena procjembenim elaboratom nije valjana utvrđena jer je postupak osiguranja dokaza vođen pred nenadležnim tijelom, navodi se da je za postupak stupanja u posjed dovoljno to da je zainteresirana osoba isplatila naknadu na temelju procjembenog elaborata koji je bio osnova za pokretanje postupka nepotpunog izvlaštenja, a da li je taj elaborat valjano sačinjen ispitivati će se u postupku izvlaštenja. Osim toga čim prvotužitelj ili drugotužitelj u postupku nepotpunog izvlaštenja ospori procjembeni elaborat, a prigovori ne budu otklonjeni, taj elaborat se ne može koristiti već se pristupa izradi nove procjene u okviru samog postupka nepotpunog izvlaštenja.

U odnosu na navode prvotužitelja da ne postoji rješenje o osiguranju dokaza pa da se ne zna kolika bi se naknada morala isplatiti vlasniku za nepotpuno izvlaštenu nekretninu navodi se da sukladno citiranom čl. 27. st. 5. ZION postupak stupanja u posjed završava obaviješću – dostavljanjem procjembenog elaborata, a ZION ovdje ima prednost u primjeni u odnosu na opća pravila upravnog postupka koja su propisana ZUP.

U odnosu na navode prvotužitelja da hipotekarni vjerovnik Gasfin S.A. nije sudjelovao u postupku osiguranja dokaza i da stoga naknada koja je utvrđena procjembenim elaboratom nije valjana utvrđena navodi se da navedena presuda poslovni broj 1UsI-894/2018 na koju se poziva tužitelj u tužbi nije postala pravomoćna, pa ta okolnost eventualno može biti razlog za obnovu postupka.

Slijedom svega navedenoga, osporavano rješenje tuženika ocjenjeno je zakonitim pa je stoga Sud na temelju čl. 57. st. 1. ZUS odbio tužbeni zahtjev oba tužitelja kako je to navedeno u točki I. izreke ove presude.

Odluka Suda o troškovima spora iz točke II. i III. izreke ove presude temelji se na odredbi čl. 79. st. 4. ZUS i odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“, broj 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15, dalje: Tarifa). Obzirom da tužitelji nisu uspjeli u ovom sporu, to su dužni snositi svoje troškove ovog spora, ali i troškove zainteresirane osobe (tako i Ustavni sud Republike Hrvatske u odlukama broj U-III-2086/2018 od 9. travnja 2019. i broj U-III-2279/2018 od 9. travnja 2019.).

Zainteresiranoj osobi je kao nužan i opravdan priznat zatraženi trošak zastupanja po odvjetniku prilikom sastava odgovora na tužbu i podneska od 4. prosinca 2019. (Tbr. 23. t. 1. u svezi Tbr. 50. Tarife) u zatraženom pojedinačnom iznosu od 2.500,00 kn (budući se sukladno čl. 79. st. 2. ZUS vrijednost predmeta spora smatra neprocjenjivom) te trošak zastupanja po odvjetniku na ročištima za raspravu održanima dana 15. studenoga 2019. i 6. prosinca 2019. (Tbr. 23. t. 2. u svezi Tbr. 50. Tarife), sve uvećano za pripadajući iznos poreza na dodanu vrijednost po stopi od 25% (Tbr. 42. Tarife), i to u ukupnom zbrojenom iznosu od 12.500,00 kn.

Zainteresiranoj osobi nije priznat zatraženi trošak izbivanja iz pisarnice njezinog opunomoćenika radi pristupa na navedena ročišta iz razloga što nije riječ o troškovima koji su bili nužni za vođenje ovog spora pa se stoga ne radi o opravdanom izdatku u smislu čl. 79. st. 1. ZUS te se taj trošak ne može prevaliti na teret druge strane. Naime, po ocjeni ovoga suda i prema prihvaćenom stajalištu sudske prakse trošak zastupanja po odvjetniku čije je sjedište izvan područja suda pred kojim se vodi spor može iznositi samo toliko koliko bi iznosio i trošak odvjetnika čije je sjedište u mjestu suda koji vodi spor. Dakle, jedno je odnos opunomoćenika i stranke, a drugo je teret troškova koje je dužna snositi protivna strana. Kod potonjeg se gledaju samo troškovi koji su bili neophodni (nužni) za vođenje spora, a trošak izbivanja iz pisarnice odvjetnika nije nužan trošak u situaciji kada u sjedištu suda ima drugih odvjetnika.

Također zainteresiranoj osobi nije priznat trošak za pristup na ročište za objavu presude jer se isto tako ne radi o trošku koji je bio nužan za vođenje spora.

Zainteresirana osoba je zatražila i trošak sudske pristojbe. Međutim, kako je tužbeni zahtjev odbijen, to zainteresirana osoba nije u obvezi plaćati sudsku pristojbu, već tužitelj. Stoga taj trošak nije niti nastao zainteresiranoj osobi.

U Rijeci 11. prosinca 2019.

Sutkinja

Vesna Perić, v.r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokome upravnom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovog Suda u dovoljnom broju primjeraka za sud i sve stranke u sporu (četiri primjerka), u roku od 15 dana od dana dostave presude. Žalba odgađa izvršenje pobijane presude (čl. 66. a i čl. 66. st. 5. ZUS).

Dostaviti:

- opunomoćeniku tužitelja Marku Zagorcu, odvjetniku u Rijeci, Ante Starčevića 5
- tuženiku Ministarstvu pravosuđa Republike Hrvatske, Upravi za građansko, trgovačko i upravno pravo, Zagreb, Ulica grada Vukovara 49
- opunomoćeniku zainteresirane osobe mr. sc. Davorinu Cmrečkom, odvjetniku u Zagrebu, Petrinjska ulica 45/IV

Za točnost otpavka – ovlaštena službenica:
Marlena Štimac